

JOŽA VOVK

BUDNICA

Nad obzorjem je ugasnil droben soj.
Kakor v bolečini tone čas.
Trudne veke sem priprl.
Skoznje sili kot spomin
pretekli čas in grize do srca.

Dlani sem dvignil nad oči,
da bom čisto, čisto sam.
Zaprl se bom v novi hram,
ničesar ne bom vedel,
ničesar vzel seboj.

Prevpil bom krik preteklosti,
vedró odprl bom oči.
Pridite, pridite zdaj vsi,
ki ste hodili kdaj z menoj,
ki z mano ste delili si napoj! —
Stekleno čašo prošlih dni
pred vami bom razbil
in pel zdravico novih dni.

JOŽA VOVK

JATE MOJIH PTIC

Bog, neutrudno
seješ seme
v mojo zemljó.

Jate mojih ptic
vsak dan prilete
in zrna pobero.

Ob dnevu žetve
s prazno mero
jokal bom pred Tabo
v bedi, v sili.

Ti, o Bog, takrat
se mojih ptic
usmili — — —

JOŽA VOVK

PESEM POSLEDNJEGA

Pod nebo se vzpenjam
kot ob suši truden klas.
Komaj komaj droben glas
vaš me doseže.

Daleč, daleč šli ste vsi
pred mano. Zdaj sem sam.
Kot da pota ne poznam
v življenje in v nebo.

Ah, ne kličite me več,
dobro mi je, ko šibak
poslednji grem po poti
in ostanem sebi le enak.